

Strödda Annotationer

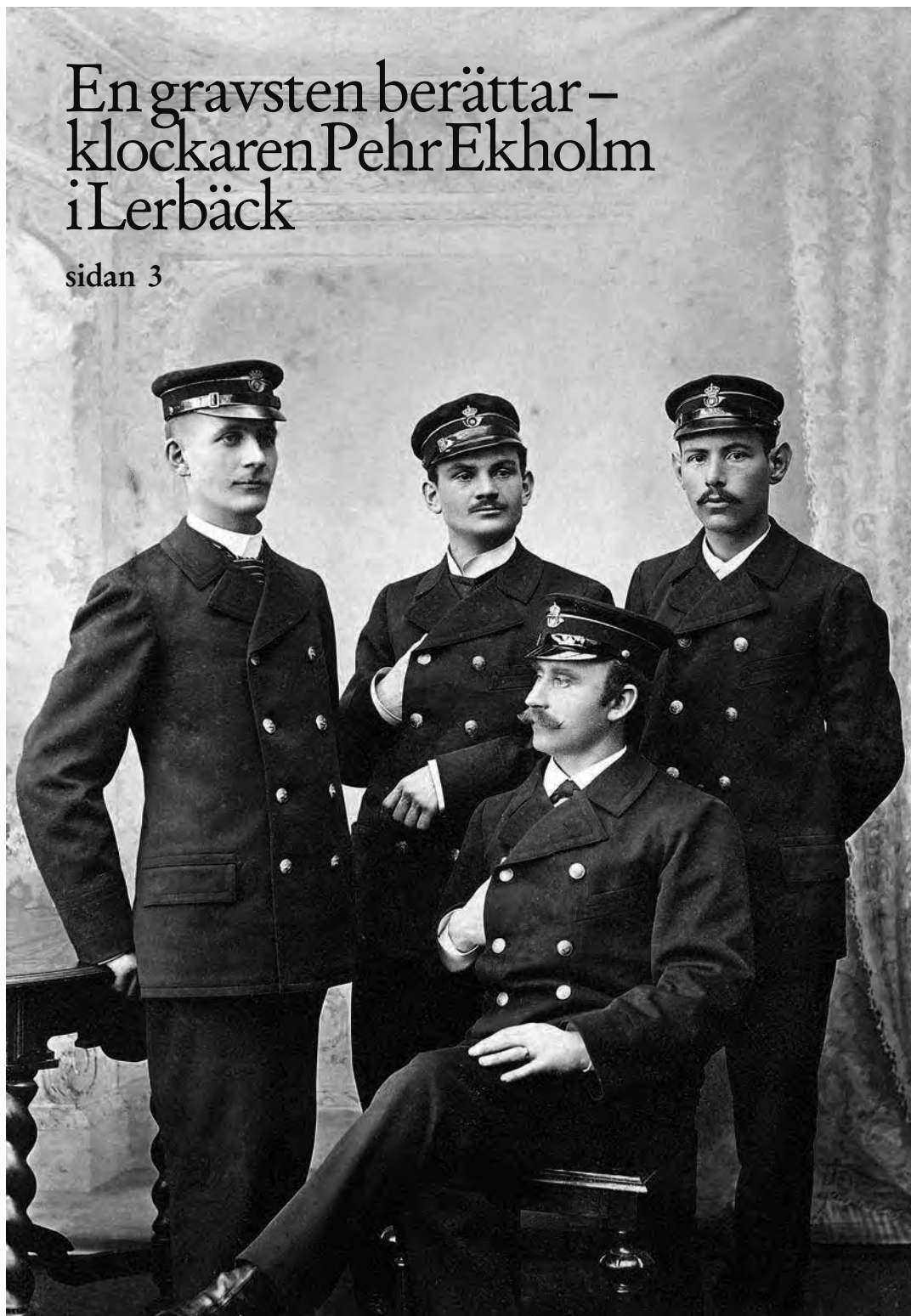
SLÄKTFORSKARBLAD
FÖR ÖREBRO LÄN

Nr 69

FEBRUARI 2023

En gravsten berättar – klockaren Pehr Ekholm i Lerbäck

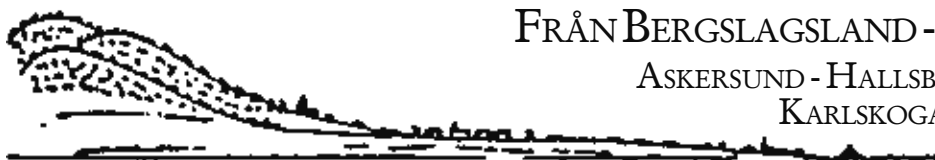
sidan 3

FRÅN BERGSLAGSLAND - TILL VÄTTERNAS STRAND

ASKERSUND - HALLSBERG - KUMLA - ÖREBRO

KARLSKOGA-DEGERFORS

INNEHÅLL

Släktforskdagarna 2023 i
Östersund sid 2

Danmarks historiska befolkning sökbar
sid 2

Census 1950 sid 2

En gravsten berättar. Några berättelser
om klockaren Pehr Ekholm och hans
familj i Lerbäck på 1800-talet sid 3

Barn- och ungdomsminnen nedtecknade
av Otto Ekholm sid 4

Fotografier m.m. på hembygds-
förbundets hemsida sid 9

Husarliv i Hardemo sid 10

Närkingar i lantvärnet under kriget 1808-
1809 sid 11

Kortfattad historik över Närke-Värmlands-
brigaden sid 11

Kungliga Nummerlotteriet sid 12

Anna Cajsa Olsdotter i Viby vann brud-
gåva på Nummerlotteriet 1789! sid 13

Anreps Svenska slägtboken och
Lewenhaupts Karl XII:s officerare hos
Litteraturbanken sid 14

Sök i Sveriges befolkning 1940-1990
sid 14

Sveriges dödbok – nästa version på
nätet sid 15

Föreningssidor sid 14-16

Framsidesbilden

Posttjänstemän i Örebro ca 1900

Sittande Anton Nilsson,
övriga okända

Karin Nilssons porträttsamling

Bildkälla:
Örebro stadsarkivs bildarkiv,
Okänd fotograf

SLÄKTFORSKAR- DAGARNA 2023 I ÖSTERSUND

Släktforskdagarna 2023 kommer att hållas i Östersund 26 -27 augusti 2023 och värdar är JLS Jämtlands lokalhistoriker och släktforskare. Årets tema är: Mittnorden – från kuster och fjäll.

Mittnorden är namnet på ett regionalt samarbetsnätverk mellan de centrala delarna av Norge, Sverige och Finland, från ryska gränsen i öst till Atlanten i väst. Vi har många och långa kuster i de nordiska länderna och då de tidiga kommunikationslederna främst gick över vatten, har kontakter alltid knutits och familjeband bildats mellan våra grannländer. Den gemensamma historien med Norge och Trøndelag uppmärksammas särskilt, bl.a. S:t Olavsleden, pilgrimsleden till Nidaros.

Föreläsningar kommer att hållas om bl.a. den norsk-svenska fäbodkulturen, släktforskning i Norge, Finland, Estland, Ryssland och Ukraina, samt om människorna i Gammalsvenskby

Läs mer på sfd2023.se

Stefan Nilsson

DANMARKS HISTO- RISKA BEFOLKNING SÖKBAR

Link-Lives är en imponerande ny släktforskdatabas som skapats genom ett samarbete mellan Riksarkivet i Danmark, Köpenhamns stadsarkiv och Köpenhamns universitet. Det är den största kartan över ett lands historiska befolkning hittills. Nu kan alla söka i Link-Lives-databasen med uppgifter som spänner över 200 år.

Link-Lives är resultatet av big data, miljontals bidrag – och ett hav av volontärer.

Läs om projektet:
<https://link-lives.dk/en/link-lives-a-research-project/>

<https://en.rigsarkivet.dk/explore/link-lives-data/>

Sök personer i databasen (1787-1901):
<https://link-lives.dk/soeg/>

Saxat ur DIS nyhetsbrev 24 november 2022

CENSUS 1950

Amerikanska folkräkningar är en mycket viktig källa för att söka efter de släktingar som emigrerat och flyttat till USA och deras ättlingar. Den amerikanska folkräkningen som görs var 10:e år släpps efter 72 år då sekretessen gått ut. Detta innebär att år 2022 gjordes 1950 års folkräkning offentlig. Den finns nu sökbar på olika släktforskningssidor på nätet med inskannade bilder. Till exempel kan du hitta den på FamilySearch sida

<https://www.familysearch.org/1950census/>

Stefan Nilsson

EN GRAVSTEN BERÄTTAR

av Håkan Ekholm, Göteborg

Några berättelser om klockaren Pehr Ekholm och hans familj i Lerbäck på 1800-talet

Redan som barn, vid besök och boende hos min farmor och farfar, fick jag höra många fantastiska historier om min farfars farfar klockaren Pehr Ekholm och hans hustru den »kloka gumman« Stina Beata Ekholm född Molin, och som överlevde honom med nästan 30 år! Av dessa vill jag själv återberätta några, men också förmedla vissa utvalda »saxade klipp« ur deras son Ottos omfångsrika berättelse bestående av 13 sidor digra folioark med rubriken »Barn- och ungdomsminnen, nedtecknade av Otto Ekholm«.

Men först lite om gravstenen och graven strax till vänster om Lerbäcks kyrkas entréport, på gravplats A178-180. Den talar om att fem människor där ligger begravda. Vi kan läsa namn, födelse- och dödsår, någon yrkestitel och konstatera att de har samma efternamn. Men det finns naturligtvis mycket mer att berätta för den intresserade!

Till exempel att denna gravsten liksom flera andra gravstenar är »skyddad«. Inte för sin storslagenhet, utan för att den är tidstypisk och därför har ett kulturhistoriskt värde/intresse. De fem begravda representerar tre olika generationer, varav den yngsta generationen är mellangenerationens barn - deras äldsta dotter pianolärarinnan Dagny Ekholm, och den äldsta generationen klockarparet själv - Pehr och Stina Beata, som inom sitt äktenskap fick 11 barn, varav 8 kom till vuxen ålder. Av dessa 8 barn föddes ett tvillingpar, nämligen: August Theodor, senare kallad Tore, och

Artikelförfattaren vid gravstenen på Lerbäcks kyrkogård, där klockaren Pehr Ekholm och flera personer ur hans familj ligger begravda.

Otto Erland (som är Otto på gravstenen), och som bägge föddes 22 september 1860.

...och så kort om Pehr

som föddes 9 september 1821, som yngsta barnet på Ålsta ägor i Ekeby socken i Närke. Man kanske kan benämna honom »sladdbarn« eftersom hans fyra äldre syskon är födda åren 1803-1814. Föräldraparet var före detta torparen och sockenskräddaren Lars Larsson (d.ä.) född 1782 och hans hustru Stina Andersdotter född 1781.

Äldste sonen Lars Larsson (d.y.) övertog faderns sockenskräddarsyssla vid något tillfälle, medan Pehr ännu bor hemma. Pehr konfirmeras 1836, och är fortsatt torparson - »hemmason« - hjälper och tar hand om sina föräldrar när han friar i prästgården till Stina Beata (född Molin) och de gifter sig 1843, samtidigt som de flyttar samman på Ålsta ägor, hos

Pehrs föräldrar. I samband med vigseln byter Pehr sitt patronymikonnamn Larsson till Ekholm, precis som några äldre syskon gjort tidigare!

...och så kort om Stina Beata

som föddes 27 maj 1818 i Tysslinge socken på gården Stora Valla. Hennes mor hette Anna Cajsa Ekström född 1791 och fadern hette Olof Molin också född 1791. De fick många barn varav Stina Beata var näst äldst. Familjen flyttade 1826 till Eskog i Almby socken och vidare 1831 till Stenkulla i Viby socken, för att 1835 bosätta sig på gården Fagerbjörka i Ekeby socken. Där bor Stina Beata tillsammans med sina föräldrar och syskon tills hon flyttar hemifrån 1839 för att »tjäna piga« i Ekeby prästgård. Där arbetar och förkovrar hon sig till vigseln med Pehr som sker den 5 juni 1843.

Makarna Ekholm, klockaren Pehr Ekholm född 1821 i Ekeby och hustrun Stina Beata (född Molin) född 1818 i Tysslinge

Pehr fick anställning som (egentligen valdes till) klockare i Lerbäck 1846, och var det till sin död i klocktornet 1 juni 1883. Som klockare innehöll tjänsten på den tiden även att undervisa i Lugnets skola, vilket han gjorde åren 1846-1853. Dessutom var han kyrkvaktare och kyrkovaktmästare från 1850 till sin död. Med andra ord innebar Pehrs klockarsyssla en mängd varierande uppgifter.

Så till mina historieminnen från barndomen om Pehr Ekholm...

Pehrs dramatiska död i kyrktornet vid en klockringning för August Rehnbergs begravning. Jag fick mig berättat att Pehr befann sig ute vid gravplatsen, men tyckte att »klockardrängen» inte tog i ordentligt, så han skyndar sig upp till kyrkan och klättrar i snabb takt uppför alla trappor i kyrktornet för att påpeka betydelsen av

en kraftfullare ringning eftersom det var en storbondes begravning. Han tog repet och demonstrerade hur man skulle ta i ordentligt, med påföljd att han fick hjärtslag, föll ihop och dog på platsen direkt!

En annan ofta hörd historia handlar om vilken enorm sångröst Pehr hade och hur många kilometer bort hans sång kunde höras, då han sjöng utomhus vid någons begravning! Något (eller t.o.m. mycket) ligger det säkert i historierna om hans sångröst, ty han lär ha varit mycket uppskattad försångare vid dåtidens gudstjänster, då orgel ännu saknades! Lika väl som vid andra högtidssammankomster, som vid bröllop och dop då en fin sångröst kunde förgylla tillställningen.

Att Pehr var en flitig vaccinator lär inte vara en överdrift och kan

bekräftas. Han belönades ju bevisligen med en medalj för den uppgiften och man ser ju den tydligt på bifogade inramade fotografiet av honom och hustrun. Däremot var det säkerligen inte flera tusentals vaccinationer utförda av honom såsom jag fick höra!

Här följer nu några av de valda »saxade» avsnitten ur Otto Ekholms barn- och ungdomsminnen. Otto var född 1860.

BARN- OCH UNGDOMSMINNEN NEDTECKNADE AV OTTO EKHOLM

»Klockargården i Lerbäck låg endast några meter från kyrkan och bakom denna låg den stora tall- och granskogen. På andra sidan om kyrkan var det en björkhage och mellan dessa båda skogspartier låg den lilla, vackra kyrksjön, som vi kunde se från våra fönster. Detta var mitt hem. Hit kommo far och mor strax efter giftermålet i Ekeby socken. De voro då endast 21 år gamla och far hade fått platsen som klockare och skollärare. På den tiden fanns icke orgel i kyrkan, utan far ledde sången vid gudstjänsterna med sin präktiga röst.

Min broder Thore och jag, Otto, föddes i Lerbäcks klockaregård den 22 september 1860. Inte långt därefter hade mina föräldrar förlorat, genom döden, två sina yngsta pojkar, den ena två och den andra fyra år. De båda pojkarna hette Thore och Otto. Såväl mor som pojkarna hade rödsot och det var närapå att även mor strukit med, men mor fick leva i många år, eller tills hon var 91 år gammal. Vid min och Thores födelse var min äldste bror Viktor sexton år.

Lerbäcks kyrka

Så småningom blev det tillökning i familjen, och slutligen voro vi åtta syskon. Vi hade ungefär ett par tunnland jord där vi kunde sätta potatis och litet grönsaker samt ärtor och bondbönor. Vi hade även en, och ibland två kor, några höns och en gris, och hur det var så togo vi oss fram. Jag hade så när glömt att vi också hade den lilla sjön, där vi fingo taga så många gäddor, braxnar, abborrar och lakar som vi önskade. Ja, det slog bra till med fisk ibland.

En gång då jag var tio år gammal och far var borta, blev jag tillsagd att taga upp ett par nät, som vi hade utlagda i sjön. Sagt och gjort! Men det ena nätet var så tungt att jag trodde jag fått en trädrot på nätet. Döm om min förvåning då jag fick se att det var en gädda, lika stor som jag själv. Det tog mig icke många minuter att vara hemma hos mor och syskonen med gäddan och några braxnar som jag fick samtidigt, för braxen »lekte« just då. Jag vill lova att vi hade en fin middag, gädda med pepparrotssås och naturligtvis potatis m.m. Mor var en skicklig matlagerska, och det hade hon lärt av »prostinnan«, vilken prostinna minns jag nu inte. Det var vanligt på den tiden att de så kallade bättre bonddöttrarna

skulle vistas ett par år i någon prostgård för att lära sig matlagning, handarbeten samt »skick och fason«, det vill säga litet allmänbildning.

Det hände ofta att någon av oss barn voro sjuka, det var difteri, sharlakansfeber, mässlingen, halsfluss o.s.v. Och vem det var som var läkaren om icke mor. Hon behandlade alla familjens sjukdomar med dekokter, infusioner, salvor och plåster, som hon själv

beredde, och ingen tog skada av hennes behandling utan alla tillfrisknade. Mor hade lärt sig konsten att behandla sjukdomar av »prostinnan« som hon så ofta talade om. Det var prostinnan i Ekeby prästgård. Varje sommar som liten gosse var jag med mor uti i ängar, hagar, gården och dikeskanter för att plocka medicinska örter, som sedan torkades och förvarades för framtida behov. Mor var »läkare«. Observera, att vi hade flera mil till läkare och inga kommunikationer, och att mor behandlade inga andra än sin egen familj.

Min far vaccinerade alla barn inom socknen och han fick medalj av medicinalstyrelsen »för främjandet av vaccinationen«, och han slog även åder (åderlåtning), som var så vanligt på den tiden. Koppning förekom även. Jag har ännu i min ägo fars medalj och hans återlåttningsapparat, som var tillverkad i Frankrike.

Oaktat mammas behandling var det dock nära slutet med mig en gång i anledning av en svår sjukdom. Jag var då en fem, sex år gammal. Jag minns så väl än idag

Kyrksjön i Lerbäck

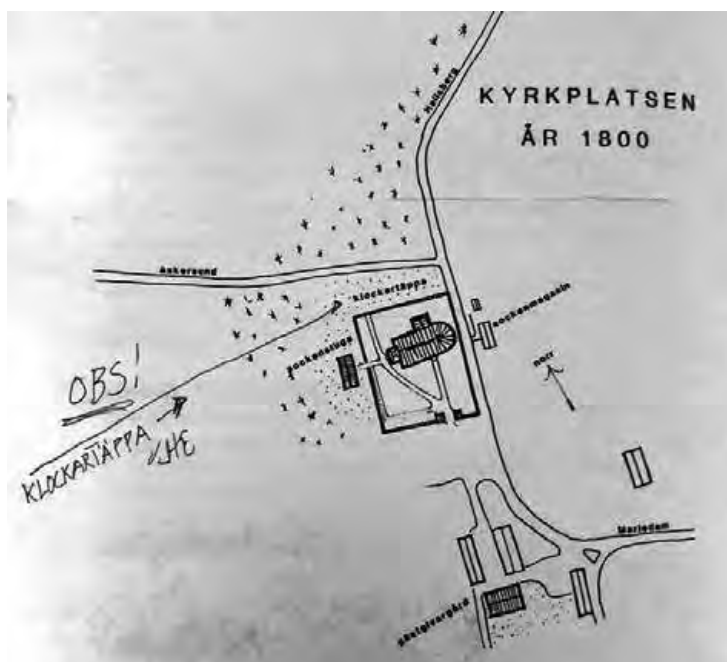
Bildkälla: Gustaf Sahlström. Några drag ur Lerbäcks historia.

hur far gick på golvet och bar mig, och jag var så svag att jag orkade inte hålla uppe huvudet, utan det föll tillbaka. Jag minns att far sade då: »Nu dör han«, men jag kvicknade till igen, och har nu levat i 80 år, om till någon nytta eller välsignelse vet jag inte.

Mor var »med läsare« som man uttryckte det på den tiden, och hon trodde fullt och fast på Gud. Varje kväll sedan hon fått oss barn i bädd, satte hon sig vid bordet och läste ett kapitel ur bibeln, t.ex. »Säll är den, som icke vandrar i de ogudaktigas råd och icke träder in på syndares väg, ej heller sitter där de bespottare sitta, utan har sin lust i Herrens lag och tänker på hans lag både dag och natt. Han är som ett träd, planterat vid vattubäckar, vilket bar sin frukt i sin tid, och vars löv icke vissna, och allt vad han gör det lyckas väl.« Därefter föll hon ned på sina knän och bad högt till Gud för sig själv, för far och för de åtta barnen, att hon måtte få leva till de alla växt upp och alla lämnat sig åt Gud. Hennes böner blevo hörda. Hon dog år 1909 vid 91 års ålder utan någon som helst föregående sjukdom [eg. 90 år, 8 mån, 21 dagar], hon var endast trött och svag de sista dagarna, och somnade slutligen för att vakna i en annan värld. Mor! Mor! Skall jag få möta dig hemma hos Gud och få trycka dig intill mitt hjärta och skall jag få tacka dig för allt vad du varit för mig? Ja, säkerligen!

Vi, Thore och jag Otto, växte upp och det dröjde inte många år förrän vi kunde åka skridskor på den närbelägna kyrksjön, och skidor och kälkbacke utför de mycket höga kullar och djupa dalar som fanns i Hållängen i närheten av vårt hem. Många kullerbyttor gjordes, men vad betydde det för ett par käcka pojkar.

Vid sex års ålder började skolan vid Lugnet. Skollärare var den

Kyrkplatsen i Lerbäck år 1800, med kyrkan, sockenstugan, sockenmagasinet, klockartäppan och gästgivargården

Bildkälla: Gustaf Helgstrand. I Lerbäck på sockenstämmans tid. Liten sockenkrönika

duglige Gust. Nehlson, som även var mycket musikalisk. Vi voro över 100 barn i skolan, men endast en skollärare. Hur kunde han sköta alla dessa barn? Det gick så till, att det anställdes så kallade monitörer, som hade var sin avdelning att stava, läsa och räkna med. Dessa monitörer togs ifrån den högsta, fjärde klassen, och barnen fingo ställa sig i en halv-cirkel framför en stor, svart tavla, som hängde på väggen. Skolläraren satt för det mesta på sin kateder och ledde det hela. Då och då tog han sig en pris snus ur sin fina silverdosa.

Som jag förut sagt tillträdde vår far platsen som klockare och skollärare i Lerbäcks församling. Detta var flera år innan Nehlson kom till Lerbäck. På den tiden fanns det endast en skola, den vid Lugnet, i hela Lerbäcks stora socken. »Skolbarnen« på den tiden voro inga småbarn, utan stora, fullväxta pojkar och flickor, 16 och 20 år gamla. Skollärare voro min far och en av prästerna, far hade hand om pojkarna och prästen

flickorna. Så småningom blev det flera skolor inom socknen, och »riktiga« skollärare tillsattes. Nehlson blev då skollärare i Lugnet. Min far var omtyckt som klockare på grund av sin starka röst. På den tiden fanns det ingen kyrkorgel i kyrkan, utan far sjöng psalmerna och folket instämde. Oftast var den stora kyrkan fullpackad med folk ty det fanns då inga andra predikolokaler – metodister, baptister, pingstvänner och Frälsningsarmén voro ännu inte kända.

Som förut sagts, var skollärare Nehlson mycket musikalisk, och han gav sig inte förrän han fått de tongivande inom socknen att gå med på att anskaffa en kyrkorgel. En orgelbyggare Zetterqvist i Örebro tillverkade den stora kyrkorgeln, som kostade flera tusen kronor. Nu blev Nehlson organist och far fick upphöra med sången i kyrkan, men fick behålla själva klockarsysslan och sin lilla lön.

Kyrkorgeln blev fullt färdig först på själva julafton år 1869. Jag var

då nio år gammal. Det var kallt den dagen och djup snö varför vi, tvillingpojarna, hade måst skotta snö på kyrkogården hela dagen, ty nästa morgon skulle ju folket komma till julottan och gångarna måste ju vara klara.

Orgelbyggare Zetterqvist kom själv julafton upp till Lerbäck och lade sista hand vid orgeln. Han skulle resa hem till Örebro på kvällen, men måste taga hästskjuts till Hallsberg, ty järnvägen förbi Lerbäck var ännu icke färdig. När Zetterqvist satt sig i släden vid Gästgivaregården, var det hans mening att stanna hos oss för att säga adjö. Vi, far och barnen, tre stycken, sutto vid bordet kl. 8 på kvällen för att äta den vanliga julmaten, som mor höll på att bära in i rummet. Då kom Zetterqvist inrusande och ropade: »Sockenstugan brinner!». Vi sprungo ut allesamman och fick se klockaregården, där vi bodde, i

full låga. Far sprang upp i tornet och ringde i kyrkklockorna för att tillkalla folk, och mor och vi barnen sprungo upp till Gästgivaregården. När vi kommo dit upp, där det fanns mycket folk, ropade dom över varandra: »Hela Lerbäck brinner upp, hela Lerbäck brinner upp!». Men jag, lilla nio-åriga gossen, sade, att vi skulle bedja Gud att icke hela Lerbäck brann upp, och jag föll ned på mina knän och bad Gud beskydda Lerbäck. Han hörde min bön! Det var på den tiden en hel del flyglar, magasin och andra uthus, som sträckte sig ända ned till klockaregården, som brann. Emellan klockaregården och ett stall vars tak var täckt med torv, stod en gammal grind och den ena grindstolpen var endast en meter från klockaregårdens ena vägg, men det tog inte ens eld i grindstolpen och hela Gästgivaregården med alla dess hus blev räddade. Vatten fanns i Kyrksjön, som låg straxt

intill, och en vattentunna fanns, men innan drängen hunnit sela på hästen, få den i skacklorna, komma ned till sjön, hugga hål på den halvmeter tjocka isen, fylla tunnan med vatten, och komma tillbaka till branden, var halva huset uppbrunnet och ett enda eldhav. Vad skulle man med vatten till, det fanns ju ingen spruta!

Allt vad vi hade brann upp, även min rock, mina skor och min mössa, som jag tagit av på kvällen. Vi fingo sedan bo i ett stort fult rum i ena flygeln vid Gästgivaregården. Det blev ingen sömn av den julafton, och ingen julmat. Men på Juldagens morgon kom en gammal man, Wallstedt från Mörtsjön, med en hare han skjutit, och skänkte oss. Och snälla bondhustrur kommo med bröd, ost, smör, mjölkflaskor och gräddbuteljer. Ack, att jag nu kunde tacka, dessa snälla människor, men de finnas ej mer.

Med tiden kommo vi upp i högsta klassen. Min bror och jag sutto i samma bänk. Vid tolv års ålder slutade Thore och jag skolan. Vi hade då gått där i sex år. En ny klockaregård hade blivit uppförd och en trappa upp hade far sin snickareverkstad. Han snickrade nämligen på lediga stunder, och de voro många, emellan besöken av sockenbor, som kom och ville ha råd och upplysningar om allt möjligt; ingenting kunde göras utan att far skulle rådfrågas. Det var som det heter i visan »Klockarefar, han skall allting bestyra, lära barnen att två och två det är fyra.« Min far var mycket omtyckt av församlingsborna och inte ett bröllop, ett gravöl eller ett barndop kunde gå av stapeln utan att han skulle vara med. Hans sångförmåga var mycket uppskattad, och det gick så långt, att när församlingen fick sin orgel och Nehlson började spela vid gudstjänsterna, och far upp-

Kyrktornet i Lerbäck med trampmekanismen för kyrkklockorna.

Foto: Anders Björkegren

hört att leda sången i kyrkan, då strejkade folket och kyrkan blev nästan tom för en tid framåt. Folket ville höra far sjunga vid gudstjänsterna.

Sedan Thore och jag slutat skolan fick vi hjälpa far att snickra, draga svarvstolen och såga itu plankor med den så kallade klosågen. Båda dessa arbeten voro ansträngande, synnerligast för mig som inte var så kraftigt byggd som min bror Thore. När jag tyckte att klosågningen var för ansträngande och började gråta, kanske far ibland kom och slog mig där bak med den så kallade alnstocken, men när han gjort det började han vissla något stycke tvåstämmigt, och då kunde jag inte hålla mig för skratt, och så var allt gott och väl igen. Jag har aldrig sedan dess hört någon som kunnat vissla tvåstämmor på en gång. Jag var emellertid en så skicklig snickare vid fjorton års ålder, så att jag kunde göra en chifonjär åt mig själv, men det tog mig flera månader innan jag fick den färdig, beroende därpå att jag skulle leka och slå krocket med de andra pojkar. Karl [äldste brodern född 1844] och Thore ville hjälpa mig med chifonjären, men det fick dom inte, för jag skulle ovillkorligen göra den själv.

Och så fick jag då plats som biträde i handelsboden i Lerbäck.

Mor! Mor! Far! Far! När jag blev litet äldre skulle jag tackat Eder men jag glömde det. Förlåt! Förlåt!«

Otto Ekholm

Otto Ekholm blev sedermera handlande i bland annat Karl-skoga och Kumla, på den sistnämnda platsen benämns han i början av 1900-talet även som »hormeopat«.

Anders Björkegren framför Lerbäcks kyrka

Foto: artikelförfattaren

Avslutningsvis

Det är ibland svårt med olika källmaterial som avviker från varandra, oavsett om skriftliga eller muntliga. Det är lättförståeligt att en del grundläggande fakta omedvetet (förhoppningsvis) blivit »skruvade« i berättande och till slut blir rena skräckor, för att bli mer underhållande än faktiska.

Men det kanske i detta sammanhang inte är det viktigaste om branden i sockenstugan hände på jul- eller nyårsafton 1869? Eller hur många vaccinationer klockaren Pehr utförde, eller om hans son Otto var 80, 81 eller t.o.m. 82 år då han nedtecknade sina barn- och ungdomsminnen. Han gjorde det bevisligen före sin död den 14 april 1943, ca 82 1/2 år gammal! Det väsentligaste är väl budskapet som rymmer i själva berättandet tycker jag.

Allra sist vill jag tacka två personer: Anders Björkegren, min farfars farfars nutida efterföljare som tjänare i kyrkans tjänst här i Lerbäck, för alltid visad vänlighet och hjälpsamhet i samband med telefonsamtal och besök på kyrkogården, och inte minst visningen uppe i kyrktornet år 2008, om hur den mekaniska trampmekaniken fungerar vid klockringningarna. Några rep att dra i har inte förekommit under Pehr Ekholms klockartid! Stefan Nilsson, för hans uppmuntrande ord och stora tålamod med mitt manuskript!

Tusen tack!

Håkan Ekholm

FOTOGRAFIER M.M. PÅ HEMBYGDSFÖRBUNDETS HEMSIDA

På hembygdsförbundets sida hembygd.se hittar man Sveriges många hembygdsföreningar. Förutom information om programverksamheten så har många föreningar även lagt upp fotografier och annan information om hembygdens historia.

Man söker på till exempel en socken (distrikt) eller ett bynamn. Bland träffarna kan man sedan välja om man vill se bilder, texter, personer m.m. Man kan även via markeringar på kartan se var det finns inlagt material. Här ett exempel från Axberg-Hovstas hembygdsförening och en sökning på Brunstorp som ligger strax norr om Kvinnerstaskolan. Det kan vara värt att kolla vad som finns inlagt av hembygdsföreningen just från de platser där du har din släkt!

Stefan Nilsson

Axberg-Hovsta Hembygdsförening

Sverige / Örebro län / Örebro kommun / Axbergs distrikt / Brunstorp / Lilla Brunstorp. Brevbärare Sven Persson.

Lilla Brunstorp. Brevbärare Sven Persson.

♥ Brunstorp

Förening:

Axberg-Hovsta Hembygdsförening

Fler bilder från Brunstorp

Arbetarbostaden vid Brunstorp, kallat...
Axberg-Hovsta Hembygdsförening
Plats: Brunstorp

Lilla Brunstorp flytt
Axberg-Hovsta Hembygdsförening
Plats: Brunstorp

Huset hamnade i kläm mellan järnväg...
Axberg-Hovsta Hembygdsförening
Plats: Brunstorp

Bostadshuset byggdes upp på samma...
Axberg-Hovsta Hembygdsförening
Plats: Brunstorp

HUSARLIV I HARDEMO

Vi fortsätter här Johan Thure Sahlbergs berättelse om familjens liv i Hardemo vid mitten av 1800-talet. I tidigare nummer av tidningen berättade han om faderns handelsverksamhet i Närke. Här berättar han om husaren i Lanna och om hur det var att ha en husar i byn. Kyrkoherden Johan Thure Sahlberg (1853-1932) skrev ner sina barndomsminnen från Hardemo i början av 1930-talet.

Johan Thure Sahlberg

Husaren i Lanna, Hardemo

Lanna var rusthåll och därför skulle häst och karl hållas tillsammans med andra hemmansdelar i byn - d.v.s. häst och husár.

Husarerna hade stort anseende bland bönderna, större än soldaterna - det var och anledning att stå väl med dem. På husarerna berodde mycket huru länge hästen fick gå för rusthållet, på ett enda möte kunde husaren förstöra hästen. Husaren var självskriven gäst på alla kalas inom rusthållet, fick om jag, minns rätt, alltid julkost och andra extra förmåner. Husaren för Lanna hette Landell. Det var så vidt jag minns tillbaka alltid samme man, stor och ståtlig, med ljust helskägg, alltid fin och putsad med en klippsk tunga. Vid ett tillfälle frå-

gade hans ryttmästare hur mycket hö han fick på sitt torp. »Gud bevare Ryttmästarn, 100 lass«. När ryttmästaren såg förvånad ut, svarade Landell kvickt »d.v.s. skottkärreläss«.

Han hade alltid stora förhoppningar i ekonomiskt avseende. En gång kom han hem och ville sälja grisar, som skulle födas inom kort. Han väntade minst 8 -10 stycken och pappa gjorde upp om att köpa 4 stycken. Den utsatta tiden gick - men ingen gris kom. Pappa, som kände hans ofta överspända förhoppningar, litade ej så mycket på den uppgjorda affären, utan hade ordnat på annat sätt. Han, Landell, såg litet skamsen ut, när han kom med sorgebudskapet, men då han fick en sup med tilltugg, klarnade han upp.

Stor och ståtlig, som han själv var, hade han även en stor och kraftig häst, som han red alla år, som jag minnes. När han från regementsmötet kom uppridande på gården, i full »ungeform« med sabel vid sidan, sadeltaskan hängande nedanför sadeln och dolman kastad öfver en axla och när han sedan vid trappan saluterade med sabeln, var det verkligen en ståtlig syn. Han fägnades ju då alltid och när så under årens lopp då både hästen och han blivit gamla, ändock kunde upplysa, att hästen ej blivit kasserad, blev det dubbel fägnung.

Hans kista hämtades från mötesplatsen, Sannaheden av någon rotebonde. Någon dag efter husarens hemkomst hölls, som det hette, auktion på hästen d.v.s. hans utfodring till nästa regementsmöte. Den av rusthållarna som bjöd minst, d.v.s. åtog sig att föda hästen för lägsta priset, fick den. De andra rusthållarna fick betala den betingade summan, men det fanns något som kallades augmente, omkring 150 kronor årligen, som staten lämnade rusthål-

let till hållandet av häst och karl och mundering, underhåll av hästlega när ny husar skulle antagas. Allt detta var dyrt och det berodde på, huru husaren vårdade det. Därför var det, som jag nämnt, mycket viktigt att stå »väl med husaren«. Ville han vara kitslig kunde det stå rusthållarna dyrt.

Husaren skulle mellan mötena se om hästen och motionera den om så behövdes, samt sköta både sin och hästens mundering. Hästen fick användas vid slädföre för lätt släde, men högst 2 mil. Vi hade hästen, som jag minns, ett år, men pappa vågade ej använda den längre än till Mosås, därifrån tog han skjuts till Örebro.

Landell, som efter avskedstagan- det, bodde i en egen stuga, nära sitt gamla hem, var mycket kyrksam, och van att rapportera, rapporterade han till kyrkoherden på lördagsaftonen om han var förhindrad, att besöka gudstjänsten på söndagen. Sedan hans hustru dött och barnen flugit ut, hamnade han, gammal och bräcklig på fattighuset, men han höll på sin värdighet och ville ej bo bland fattighjonerna. Då jag besökte honom där, orkade han ej resa sig från sin stol, men sade han: »Jag är ej fattighjon, jag har pension«. Den var ju otillräcklig, men sockenborna ville ej såra den gamle hedersmannen utan lät honom leva i sin inbillning.

Utdrag ur Johan Thure Sahlbergs minnen har tidigare publicerats i Strödda Annotationer nr 61 och 67.

Källa:

»Anteckningar om Jakob (Jönsson) Sahlberg, hans son Gustaf Sahlberg och deras innehav av egendomen Mårsta i Hardemo socken.«
Anteckningarna nedskrivna åren 1930, 1931 och 1932 av kyrkoherden J. Th. Sahlberg (1853-1932) och samman- draget år 1955 av dennes son Martin Sahlberg, Älvsbyn.
Saxonarkivet, Örebro stadsarkiv

NÄRKINGARI LANTVÄRNET UNDER KRIGET 1808-1809

I »Olle Malmqvists och Iréne Welander Larssons arkiv« på stadsarkivet finns en hel del forskningsmaterial rörande lantvärdet, bland annat denna historik över Närke-Värmlands lantvärnsbrigad. Totalt ingick 1200 man i Närkedelen av brigaden.

Vid tiden för kriget 1808-1809 kan man stöta på noteringen »lantvärnet« i anmärkningskolumnen i husförhörlängderna. Kanske var någon släkting med bland de uttagna till lantvärnet? Under tecknad har själv en skraddardräng Sven Jansson från Stene ägor i Kumla som var lantvärnsman och dog i kriget. Historiken som följer finns i original på Krigsarkivet (Riksarkivet). Här återges i avskrift händelserna för de två Närkebataljonerna under kriget 1808-1809, så som de beskrivs i löjtnant Artur Zetterstens kronologiska sammanställning.

Läs även artikeln »Närkingar på kanonslupar i skärgårdsflottan 1808-1809« i Strödda Annotationer nr 67.

Stefan Nilsson

Svensk kanonslup under segel och kanonslup under rodd från kriget 1808-1809.

Bildkälla: Carl Otto Nordensvan. Finska kriget 1808-1809 på Runeberg.org

Kortfattad historik över Närke-Värmlands- brigaden

av löjtnant Artur Zettersten

Närke-Värmlands lantvärnsbrigad

Kungl. brevet av den 26 mars 1808 bestämde, att i Örebro län skulle uppsättas 2 och i Karlstads län 3 lantvärnsbataljoner à 600 man vardera.

Den 7 april utnämndes generaladjutanten, överste Lars Åkerhjelm till chef för Närke-Värmlands lantvärnsbrigad. General en chef för västra arméen blev generalinspektör för brigaden.

Befälsmötet började i Örebro den 9 maj. Den 3 juni ställdes brigaden under general en chef för västra arméen. Brigadbefälet upphörde i aug. 1808.

Närkes 1. bataljon

Den 18 maj 1808 bestämdes, att en bataljon av Närikes lantvärn skulle sammandragas i Örebro.

Bataljonen samlades i Örebro på följande sätt:

1. kompaniet den 25 maj
2. kompaniet den 27 maj
3. kompaniet den 28 maj
4. kompaniet den 30 maj

Den 4 juli uppbröt bataljonen med vanligt tåg från Örebro och ankom till Södertälje den 11 juli.

Den 13 juli började bataljons-exercisen, men redan dagen därpå avgick kapten von Schneidau med 20 man till kanonsluparna vid Kappelskär. Den 23 juli avgingo ytterligare 80 man dit.

Den återstående delen av bataljonen uppbröt från Södertälje den 1 augusti och ankom till Norrtälje den 3 augusti.

Den 23 avgick härifrån till kanonsluparna ytterligare 1 officer med 120 man. De embarkerade följande dagen.

På kanonsluparna vid Kappelskär embarkerade sedermera:

Den 16 september: 1 officer, 2 underofficerare, 1 trumslagare och 80 man på kanonsluparna nr 97 och 98.

Den 10 oktober: 1 underofficer, 1 trumslagare och 40 man på kanonslupen nr 20.

Dessutom hade med kapten Rotkirch till Grisselhamn avtågat den 9 oktober: 1 officer, 2 underofficerare och 15 man. De skulle ingå i en kommandering på 200 man, bestående av Söder-, Västmanlands, Dal- och Närkes lantvärn och avsedda för skärgårdsflottan under Hjelmstjerna.

Förslaget över bataljonen den 10 oktober upptager (...6) man »närvarande« och 534 »kommenderade«. Den i Norrtälje liggande delen av bataljonen kallas för »depåen«.

Under sommaren 1808 deltog manskap från denna bataljon i skärgårdsflottans strid vid Grönviksund den 30 augusti 1808. Härunder sprang kanonslupen nr 94 i luften, varvid fänrik Kuhlman och 10 man sårades; 19 man omkommo. På de övriga kanonsluparna blevo fänrik Forsberg och 7 man dödsskjutna samt 11 man bleserade.

Den 22 november uppbröt »depåen« från Norrtälje och ankom till Stockholm följande dagen.

Mot slutet av november började mindre kontingenter anlända från skärgårdsflottan. När bataljonen den 20 december uppbröt från Stockholm hade den en styrka av 114 man. 138 man voro avpolletterade till sjukhusen och 281 ännu kommenderade.

Den 22 december uttalade konungen sitt nådiga välbehag över den ordning och noggrannhet, varmed Närkes lantvärnsbataljon utmärkt sig i kvarteren i Stockholm.

Bataljonen ankom till Örebro den 22 december 1808.

Närkes 2. bataljon

Enligt just. ordern 27 juni skall bataljonen samlas i Örebro 8 dagar efter 1. bataljonens avmarsch. Bataljonen samlades ock i Örebro den 12 juli 1808.

Enligt just. order 27 juli skall bataljonen genast avgå med marche forcée till Carlstad. Den uppbröt kompanivis på följande sätt:

- 3. kompaniet avgick den 2 aug.
- 4. kompaniet avgick den 3 aug.
- 1. kompaniet avgick den 4 aug.
- 2. komp. m. bat. staben avgick den 5 aug.

I Kristinehamn förenades hela bataljonen för att därifrån samla avgå till Carlstad.

Bataljonen tilldelades 2. brigaden av Västra arméen och fick kvarligga i Carlstad hela hösten 1808.

Den 24 december bröt bataljonen upp och ankom till Örebro den 28 december.

/Härefter följer redogörelser för Värmlands 1., 2. och 3. bataljon/

Närkes sammanslagna bataljon

Enligt just. ordern 8 december 1808 skulle Närkes två lantvärnsbataljoner sammanslås till en på så sätt, att 2 och 2 kompanier sammansloges. Bataljonerna skulle genast avgå till Örebro från Stockholm och Västra arméen. Såsom förut nämnts, ankom en mindre del av 1. bataljonen den

Kungliga Nummerlotteriet

Det Kungliga Nummerlotteriet grundades under Gustav III:s första regeringsår 1771. Nummerlotteriets hus på Svartmannagatan nära Stortorget i Gamla stan i Stockholm finns kvar än idag. Lotterna såldes där eller av s.k. kollektörer (kommissionärer) som hade provision. De var källarmästare, kryddkramhandlare, apotekare och liknande.

Det var dragning 17 gånger om året. De hölls från början på Riddarholmen och på Slottets yttre borggård. 1803 flyttades dragningarna till Slottsbacken. Framför Indebetouska huset restes en liten tribun prydd med fru Fortunas bild, i vilken lotterihjulet ställdes. En handskbeklädd gosse ur publiken fick med förbundna ögon dra fem nummer ur en tombola med sammanlagt 90 nummer.

Spelarna hade fått satsa på att vissa nummer (ett till fyra valda) skulle finnas bland de fem dragna numren. Större vinst blev det om flera nummer blev rätt.

Av lotteriets vinst avsattes dessutom ett belopp som vid varje dragning tilldelades som brudgåva till »fem av allmogens ogifta döttrar i åldern 15 till 24 år». De lyckliga vinnarna erhöll sin gåva så snart hon »trädde i giftermål». Landshövdingarna lämnade förslag på lämpliga personer, varefter beskrevs in i en liggare. Ur denna »flickmatrikel» drogs fem namn vid varje dragning.

Flera kända personer har varit verksamma inom Kungliga Nummerlotteriet, t.ex. Carl Gustaf af Leopold och Carl Michael Bellman, som var dess sekreterare från 1776. Verksamheten upphörde 1841.

Källa: Wikipedia

22 och hela 2. bataljonen den 28 december. Befäl till sammanslagna bataljonen förordnades av det redan befintliga lantvärnsbefälet.

Sedan bataljonerna blivit sammanslagna, skulle manskapet få permitteras med bibehållande av 200 man under vapen. Redan 29 december ändrades detta dock därefter, att endast 100 man behövde vara under vapen.

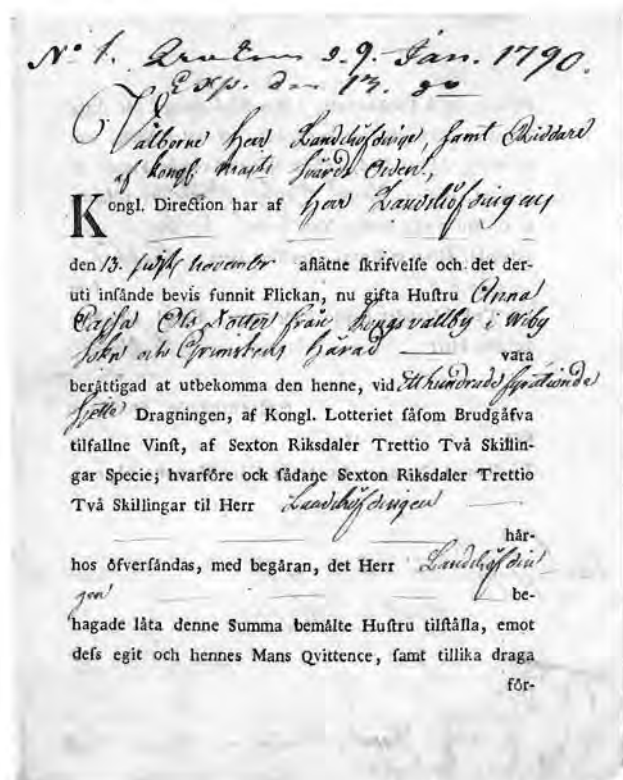
Den 13 januari 1809 uppgick styrkan av Närkes sammanslagna bataljon till 547 man, därav 180 sjuka. Dessa voro behäftade med en från Västra arméen medförd smittosam sjukdom, som med varje dag tilltog och utbreddes sig.

Kungl. brevet av 6 april 1809 bestämde, att lantvärnet skulle hemförlovas. Den 8 maj avmönstrades allt manskapet av Närkes sammanslagna lantvärnsbataljon, så när som 32 man med nödigt befäl, vilka till november 1809 användes att bevaka ryska krigsfångar i Örebro.

/Härefter följer redogörelse för Värmlands sammanslagna bataljon/

Renskrivet av Stefan Nilsson

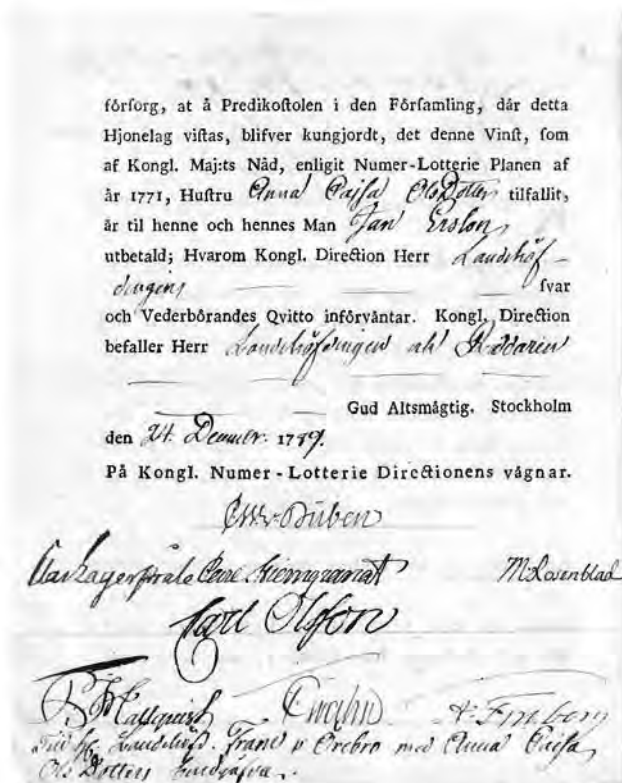
Att kända personer söker upp vinnare som vunnit storvinster i olika tävlingar på TV känner vi till. Detta är dock inte något nytt. På 1700-talet var det självaste landshövdingen som fick ombesörja vinstutdelandet.

År 1789 i december månad avsände direktionen för Kungliga Nummerlotteriet en skrivelse till landshövdingen i Örebro, Evert August Franc. Den meddelar att flickan Anna Cajsa Olsdotter från Kungs Vallby i Viby socken har i den 146:e dragningen vunnit såsom brudgåva 16 Riksdaler och 32 skillingar.

Denna vinst fick nu landshövding Franc i uppdrag att förmedla till nu gifta hustrun Anna Cajsa och hennes make Jan Ersson. Hennes vinst skulle också kungöras i kyrkan från predikstolen i den församling där paret vistades. Landshövdingen, eller kanske någon på hans uppdrag, delade ut vinsten till Anna Cajsa i januari månad 1790.

Stefan Nilsson

ANNA CAJSA OLSDOTTER I VIBY VANN BRUDGÅVA PÅ NUMMERLOTTERIET 1789!

Källa: Saxonarkivet, Örebro stadsarkiv
Tips av Tina Eliasson

Dragning i Nummerlotteriet vid Indebetouska huset vid Slottsbacken i Stockholm 1819, av C.J. Lundgren
Bildkälla: Digitala Stadsmuseet/Wikipedia

ANREPS SVENSKA SLÄGTBOKEN OCH LEWENHAUPTS KARL XII:S OFFICERARE HOS LITTERATUR- BANKEN

På Litteraturbanken.se publiceras mycket svensk litteratur och även en del av intresse för släktforskaren. Nu i september lades till exempel detta verk ut:

Gabriel Anrep, "Svenska slägtboken [1-3]" (1871-1873).

Du hittar del 1-3 här:
<https://litteraturbanken.se/författare/AnrepG/titlar>

En annan titel av intresse för släktforskare är:

Frumerie, Matts, f. 1689 i Nora, son till bergsfogden Johan F. och Margareta Norman, volontär vid Upplands femmän. kav.-reg. 1704/5; följare vid Vestgöta tremän. Inf.-reg. 1707/8; argentan däst. 1708; avsked 1709 ^{21/10}; sekundfältväbel vid Nerikes och Vermlands reg. s. å.; premiärfänrik däst. 1710 ^{22/10}; premiärlöjtn. däst. 1712 ^{10/11}; fänges 1713 ^{11/1}; vid Tönningens rymde s. å. i sept.; sekundkapten däst. 1716 ^{10/1}; premiärlöjtn. däst. 1734 ^{22/10}; avsked 1741 ^{10/1}; d. 1743; $\times$ Gadebusch. — G. 1714 ^{10/11} i Örebro m. *Anna Catharina Brodich*, levde ända 1754.
Hade 15 barn av vilka 8 överlevde honom, bland dem Per, f. 1717 ^{18/1}; löjtn., d. 1777 ^{10/1}; Johan, f. c. 1736, furir, d. 1758 ^{1/10}.
(R. L. M.)
Frumerie, Per, f. 1697 i Västmanland, bror till föreg.; korporal vid Upplands stånddragonreg. 1714; korporal vid Upplands tremän. kav.-reg. 1715 ^{10/11}; följare vid Nerikes och Vermlands reg. 1716; fältväbel däst. 1717 ^{21/10}; sekundfänrik däst. 1718 ^{10/11}; löjtn. avsked 1746 ^{10/1}; intagen å Vadstena krigsanshus 1753; d. 1767 ^{22/10}; fick 1741 under kriget i Finland slag och blev mästare. — G. m. *Anna Maria Warg*, f. 1703 ^{10/1}.
Barn: Johan Georg, f. 1725 ^{10/1}; f. i Frykerud, fältväbel, d. 1775 ^{10/1}; Christina Margareta, f. 1726 ^{10/1}; däst., g. 1749 m. gränstullskatten Olof Lundell; Clara Maria, f. 1728 ^{10/1}; däst., g. 1748 ^{10/1}; m. bruksbokhållaren Johan Bagge, f. 1725, d. 1784 ^{22/10}; Anna Sara, f. 1730 ^{10/1}; däst., g. 1747 ^{10/1}; m. Magnus Fredrik Bratt af Höglands (A 20); Bir-

Adam Lewenhaupt: Karl XII:s officerare. Biografiska anteckningar (1920)

Böckerna är inskannade och sökbara.

Stefan Nilsson

Källa: Litteraturbanken.se hemsida och Facebookinlägg 2022-09-25

Vårens program

Lördag 4 mars kl. 10-13

Finns klubben på Kumla Bibliotek. Välkomna att hälsa på oss!

Tisdag 7 mars kl. 18:30

Föreläsning: Lennart Palm från Lerum berättar mer om »Från dödsdöskul till gravallvarligt«.

Lokal: Kumla Bibliotek, efter föreläsningen serveras kaffe.

Lördag 1 april kl. 10-13

Finns vi på Kumla Bibliotek. Välkomna att hälsa på oss!

Tisdag 4 april kl. 18:30

Föreläsning Gertrud Rullander från Nora berättar på temat »Ett finkst krigsbarn berättar«.

Lokal: Kumla Bibliotek, efter föreläsningen serveras kaffe.

ASKERSUNDS SLÄKTFORSKARKLUBB

Vårens program

Onsdag 22 februari (OBS dag!) kl. 19:00

Besök hos Arkivcentrum, Örebro. Föransmälan senast 15/2 till Anders. Samåkning från buss-torget.

Tisdag 14 mars kl. 19:00

Årsmöte i Folke Dahlbergsrummet, Hantverkshuset. Ev. motioner senast 1/3 till eaberiksson@hotmail.com.

HALLSBERGS SLÄKTFORSKARKLUBB

Vårens program

Måndag 20 februari kl. 18:30

Årsmöte. Vuxenskolan Hallsberg.

Släktforskarcafé hos Vuxenskolan Hallsberg måndagar kl. 18-20:30.

Släktforskarcaféerna är för dig som är intresserad av släktforskning och vill bredda dina kunskaper. Det blir kortare föreläsningar/fördjupningar i olika ämnen. En chans att under lätt-samma förhållanden samtala om släktforskning och problem som kan uppstå. Tag med din egen dator så släktforskar vi tillsammans.

Fördjupningskurs. Läsa gamla handstilar. Tisdagar kl. 18 på Vuxenskolan Hallsberg.

Biblioteket. Vi kommer att finnas på Biblioteket i Hallsberg 3 lördagar under våren; 28 januari, 4 mars, 22 april. Behöver du släktforskarhjälp, tag med dina bekymmer och kom.

SÖK I SVERIGES BEFOLKNING 1940-1990

Nytt på ArkivDigital är möjligheten att samsöka i Sveriges befolkning-databaserna för perioden 1940-1990. De databaser som ingår är 1940, 1950, 1960, 1970, 1975, 1980, 1985, 1990, samt Stockholms befolkning 1945. Du hittar sökmöjligheten under Registersökning på ArkivDigital.

Stefan Nilsson

KARLSKOGA- DEGERFORS SLÄKTFORSKARKLUBB

Vårens program

Torsdag 23 mars kl. 18:30
Klubbmöte. Program: **Släktforskningsinformation** av Per-Erik Forsmark. **Hasse Dahllriksson** visar **Karlskogabilder**.
Lokal: Finska Föreningen

Torsdag 27 april kl. 18:00
Klubbmöte. **Kommun- och föreningsarkivet** informerar om verksamheten.
OBS! Lokal: Karlskoga bibliotek.

Klubbmöten hålls (om inte annat annonseras) i Finska Föreningens lokal på Ferlins väg, (f.d. Karlsbergskyrkan).

Släktforskarhjälp

Släktforskarhjälp på biblioteket håller öppet:
Onsdagar 2023: 22 februari, 29 mars och 26 april
Tid: 15.00 - 18.00.

Planerad kursverksamhet

Nybörjarkurs i släktforskning.
Start: Information och anmälan till Gunilla Hammarstedt, tel. 073-210 20 55.
E-post:
g.hammarstedt@bahnhof.se

I samarbete med Studieförbundet Vuxenskolan

Se annonser i lokalpressen och på vår hemsida:
<http://www.kgadfsgenealogi.se/>

ÖREBRO SLÄKTFORSKARE

Vårens program

Tisdag 28 februari kl 18:30
Årsmöte. Plats: Karlslunds Motionscenter kaféet. Sedvanliga årsmötesförhandlingar. **Föreläsare** efter årsmötesförhandlingarna är **Peter Niwong**, rubrik: »DNA i släktforskning«.

Tisdag 21 mars kl 18:30
Arkivvisning. **Studiebesök hos Arkivcentrum** där **Håkan Henriksson** visar arkivet och möjlighet att forska där.

Någon gång i april kl 18:30
Föredragskväll i Karlslunds Motionscenter kafé. Föreläsare och datum bestäms senare. Inträde 50 kr inkl. enkel kopp kaffe/thé.

Tisdag 9 maj kl 18:00
Kyrkogårdsvandring. Rinkaby kyrkogård.

Facebook-grupp Zoom-möten
En gång per månad företrädesvis söndagar kl 16 - 18. Registrering krävs i den slutna gruppen Örebro Släktforskare. Här diskuteras allt möjligt som intresserar de närvarande.

Caféer

Anordnas i **Släktkällaren**. Ämnen: Hjälp med DNA, Läsning av gammal stil, Använda programmen Disgen och MinSläkt, Emigrantforskning. Se annonsering på hemsidan.

Kurser

Anmälan och tider på hemsidan
Grundkurs i släktforskning.
Handledare Claes Virestedt.

Nybörjarkurs i användning av programmet Disgen. Handledare Jan Wallin.

Studiecirkel i »**Att läsa gammal skrivstil**«. Handledare Inga-Lill Rodenfelt.

Hemsidan

Mer information finns på www.orebroslaktforskare.se
Kalendern visar vad som är på gång. Hör gärna av dig med synpunkter.

SVERIGES DÖDBOK – NÄSTA VERSION PÅ NÄTET

Just nu pågår registreringsarbetet med nästa version av Dödboken, Sveriges dödbok 9, med uppgifter om alla som avlidit i Sverige åren 1815–2022. Om allt går som beräknat kommer den nya versionen av Dödboken finnas i abonnemangsform redan under nästa år [2023].

Saxat ur Nättidningen Rötter - nyhetsartikel publicerad 2022-10-31. Läs mer här:

<https://www.rotter.se/senaste-nytt/3827-da-kan-du-soka-i-dodboken-pa-natet>

REDAKTIONEN

Redaktionen nås brevledes på adress:

Stefan Nilsson,
Led 305, Södragården
715 94 ODENSBÄCKEN

E-post:
stefannilsson.asket@gmail.com

Det går bra att kontakta antingen redaktören eller någon i den aktuella föreningen.

Redaktör:
Stefan Nilsson, Örebro
070-721 72 66

Redaktionsmedlemmar:
Anders Eriksson, Askersund
Gunnel Wallin, Örebro

STRÖDDA ANNOTATIONER

är medlemsblad för fem släktforskarföreningar i Örebro län. Första numret utkom hösten 1989. Tidningen utkommer med två nummer per år.

Föreningarna är:

- Askersunds Släktforsarklubb
- Hallsbergs Släktforsarklubb
- Karlskoga-Degerfors Släktforsarklubb
- Kumla Släktforsarklubb
- Örebro Släktforskare

Kontakt med redaktionen får Du antingen genom föreningarnas redaktionskontaktpersoner eller direkt med redaktören.

Eventuellt medlemsbladsutbyte sker med respektive förening.

Artiklar och annat material till tidningen mottages tacksamt! Allra helst via e-post.

Redaktionen förbehåller sig rätten att redigera inkommet material.

FÖRENINGARNA

ASKERSUNDS SLÄKTFORSKARKLUBB

Föreningens adress:
c/o Anders Eriksson, Storgatan 46C,
696 32 ASKERSUND

Ordförande: Anders Eriksson,
0768-17 81 06
eaberiksson@hotmail.com
Sekreterare: Åsa Westerberg
Kassör: Lars-Åke Strömberg
0703-45 61 52 lastr@telia.com
Redaktionskontakt:
Anders Eriksson
Medlemsavgift: 100 kr
Bg 5355-6734
E-post: eaberiksson@hotmail.com
Hemsida:
<http://ask.forening.genealogi.se>

HALLSBERGS SLÄKTFORSKARKLUBB

Föreningens adress:
c/o Edholm, Västra Storgatan 7B,
694 30 HALLSBERG

Ordförande: Dag Edholm
Sekreterare: Birgitta Edholm
0700-33 68 25
Kassör: Bernt Magnusson
Redaktionskontakt: Birgitta Edholm
Medlemsavgift: 200 kr, familjemedlem
50 kr Bg 641-2878
E-post: birgitta.edholm@telia.com
Hemsida:
www.hallsbergsgenealogi.se

KUMLA SLÄKTFORSKARKLUBB

Föreningens adress:
c/o Jan Klingberg,
Mästaregatan 1, 692 71 KUMLA

Ordförande: Jan Klingberg
0702-78 29 20
Sekreterare: Birgitta Höggvist
0706-92 39 02
Kassör: Britt-Inger Nilsson
019-22 81 01
Redaktionskontakt: Jan Klingberg

Medlemsavgift: 150 kr, familj 200 kr.
Bg 5077-0965
E-post: kumla.genealogi@telia.com
Hemsida: kumla.it

KARLSKOGA- DEGERFORS SLÄKTFORSKARKLUBB

Föreningens adress:
c/o Håkan Karlsson, Skolgatan 29 A,
lgh 1101, 691 41 KARLSKOGA

Ordförande: Per-Erik Forsmark
070-657 32 17
Sekreterare: Håkan Karlsson
0586-560 26
Kassör: Jan Eriksson
070-572 82 68
Redaktionskontakt: Håkan Karlsson
sekr@kgadfsgenealogi.se
Medlemsavgift: 150 kr, familj 200 kr.
Pg 52 50 27-9
E-post: sekr@kgadfsgenealogi.se
Hemsida: www.kgadfsgenealogi.se

ÖREBRO SLÄKTFORSKARE

Föreningens besöksadress:
Västra Nobelgatan 24, »Slätkällaren«
Postadress: Västra Nobelgatan 22,
703 55 ÖREBRO

Ordförande: Paola Grafström
070-510 45 56
E-post: ordf@slaekt.se
Sekreterare: Ove Pettersson
070-208 84 91
Kassör: Jan Wallin 019-18 38 30, 070-387 78 88
Redaktionskontakt: Jan Wallin
Medlemsavgift: 220 kr, familjemedlem
100 kr
Pg 63 59 14-5 E-post: info@slaekt.se
Hemsida: www.orebroslaektforskare.se

STOPPDATUM FÖR NÄSTA
NUMMER AV STRÖDDA
ANNOTATIONER ÄR
30 SEPTEMBER